

JÁNOS IMÁJA

Hozzám már hűtlen lettek a csöndek,
vagy én beszélek a kelleténél többet,
mint csőtöréskor a felbuzgó vizek
kristálynyalábja, szájamból zizeg
folyton örvénylő és hiú beszéd,
amely lassan az agyamat szedi szét.
Ó, bár mértéket adna Főnököm,
csöndből szabná ki azbeszt-ködmönöm,
mutatóujja csendre intene,
mely körbeszöne, teste-nincs zene,
s a be nem firkált lapon hallgatás
szöszmötölne, zsidbasztó hanghatás,
hogy mint a konzervsprótni a dobozban,
hová Jónás se fér, egy cseppet elnyújtózzam,
lelkem meg kopoltyúként teljen el,
benn némaság szűnyogja énekel,
s mint karthauziak, fejem az égig ássam
a gyémántbányászó nagy hallgatásban,
szétáztassam papírmásé-magam,
szösz-áramlás legyek csak, parttalan,
s e kocsonyás rezgésből megszülessen
új beszédem, s egyetlen lendületben
benne legyen a málna és a kés,
a kén s a kő, a gömbvillám s a rés,
ne legyek kegyes, se pedig kegyetlen,
szeptelen szó, bújjak meg egy szegletben.

CSÖPPES, FURCSA JÁTÉK

Fürdőben csap ha csorran,
Csöppek csörögnek sorban,
Az átkötés bár kétes,
Te jutsz eszembe, édes!

Hoppá, fűződik is már
Nyaklánc, csinoska kristály!
Előbb-utóbb a rozsdá
Festi kádunk pirosra.

Vízke tapadna sárgán,
Ha lazán el se zárnám.
De még hagyom, hadd essen,
Zengjen karakteressen!

Igaz, lehetne gyémánt,
Hogy folytassam a témát,
Aranyból holmi ékszer,
De nincs efféle kényszer.

Nem vágysz Seychelles-szigetre
Elröppenni libegve,
Alant térképnyi tájjal,
Vörösmarty Mihállyal.

Vadászni se akarnál,
A puskánál s a kardnál
Undokabbat aligha
Hozhatnék nappalidba.

És mindkettőnk utálta,
Mikor operabálba
Meghívtak, látni puccot,
Sok csecse, béna cuccot.

Tán csak havas hegyeknek
Örülneél, hogy lebegnek!
Vedd úgy: a víz nyakéke
Hegyeknek verejtéke!

S hogy engemet mi indít
Rímekből csingilingit
Láncba öltetni össze,
Földszint várván, lejösz-e?

Az elzsibbasztó hála,
Mely rosszkedvem halála,
S mászkál, mint bolynyi hangya
Szívembe és nyakamba.

Vízgyöngy gombozza bőröd,
Az ember furcsa bőrönd,
Magába belezárva,
Nem látni, mi az ábra.

Égősorok a sejtek,
Zizgó fényükben sejtlek,
Bennem millió perced
Szú-alagútja perceg.

Csörög a víz göröngye,
A földnek nyála, könnye.
Testeden víz-karambol,
Leszürcsölöm nyakadról.

BULIZÓKNAK VALÓ

Lökött bulizásnak gyönyörű ideje,
Te jó ég, hogy égtünk! S hogy nem haltunk bele!
Túlélte a bandának tetemesebb fele!

Használtuk a Moszkván a telefonkönyvet,
Volt benne bulicím, így üzeni könnyebb!
Bort öntöttünk kólába, hadd folyjon a könnyed!

8x4 sprét fújtunk, vad illatozás volt,
Zselézett frizuval ki-ki diszkó-táncolt,
Csak mi voltunk keményen a lelkünkben pánkok.

Nekünk virágoztak csajok, szép violák,
Csak bénáztunk velük, menőző mazsolák,
Bár volt, aki a párját megtalálta korább.
Hej, fáradtság vala a földön pörögni,
Félmeztelen testtel a koszt föltörölni,
Pogóztunk, de agyunk nem volt egy körömnyi.

Rendszerváltás-kori siheder kiskomák,
Voltunk, akik voltunk, mint porszem, akkorák,
Kinőttük a szockó-kort, e dilis óvodát.
Ki szép füvet szerzett, búcsút intett észnek,
Ki józanon leste, mások heherésznek,
Ki piás, véres fejjel földön egerészett.
Újult még az föld is mindenütt mitőlünk,
Pár vébékás hányást padlóról töröltünk,
Mint rács mögül az állat, lé tört ki belőlünk.
Túléltek, jól tettük, Isten kegyelmébül,
Moszkva már Széll Kálmán, házibuli készül,
Habár pörög az óra, minden ugyanaz végül.